

הנדיאונג

אגדה אינדונזית

פעם חי גיבור עצום ואמיץ באי איבלון. שמו היה הנדיאונג. הוא היה מנהיג טוב ורצה שאנשי האי יחיו באושר.

אך לא כך היה. אמנם לא היו להם אויבים והשדות הניבו מזון בשפע, אך חיות בר ומפלצות שחיו באי הפחידו אותם. חזירי בר פשטו על השדות והשמידו יבולים. תנינים חיו בנהרות וכרישים בים. בכל מקום זחלו נחשים. והמפחיד ביותר היה המפלץ פונגונג. אמנם הייתה לו רק עין אחת, אבל היו לו שלוש פיות ואמרו שהוא אוכל ילדים קטנים.

האנשים בנו את בתיהם על עצים גבוהים מפחד החיות. הגברים שמרו בהתמדה בפני החיות והמפלצות. אף אחד לא יכול היה ליהנות מהעושר של הארץ. הנדיאונג הצטער מאוד וריחם על בני עמו.

יום אחד פרץ מההרים חזיר בר ענק והשמיד את כל היבול. לא נשאר כלום בשדות ואנשים נבהלו מאוד. נשים בכו וחיבקו את ילדיהן. "האם נחיה אי-פעם בביטחון?" שאלו את הנדיאונג.

הנדיאונג זעם מאוד. הוא נשבע "אצוד את חזיר הבר הזה ואביא אותו הנה. הוא לא ישמיד יותר את שדותינו."

הוא אחז בחנית שלו ויצא לצוד. עקב אחרי החזיר ומצא אותו בסוף. החזיר היה ענקי ולועו היה רחב. אבל הנדיאונג רצה להלחם בו ביושר ולכן עזב את חניתו ונאבק בחזיר בר בידיו הגלויות. כל החיות והציפורים הביטו על המאבק של הנדיאונג עם חזיר הבר. ובסוף הנדיאונג אחז בחוטמו של החזיר ושבר את לסתותיו. הנדיאונג הביא את המפלצת הביתה, כדי שאנשיו יראו אותו. הם התפלאו מעוצמתו של הנדיאונג כי טרם ראו חזיר גדול מזה. כולם הריעו לכבודו של המנהיג האמיץ שלהם.

האומץ של הנדיאונג עודד את אנשי האי. הם אמרו לו "הנדיאונג מנהיגנו, אנו מוכנים לבוא אתך וללחום במפלצות כדי לשחרר מהם את אי שלנו." הנדיאונג שמח על עזרתם. ביחד החליטו ללחום במפלץ פונגונג. הייתה זו חיה מוזרה, בעלת עור מחוספס, קול נהימה מפחיד ושיניים חדות, שיכלו לקרוע עור העבה ביותר.

הנדיאונג ואנשיו תקפו אותו, אך פונגונג התגונן שוב ושוב. אחרי לחימה במשך עשרה חדשים הנדיאונג התחיל להתייאש. אבל אז גם פונגונג נחלש. בקרב אחרון הנדיאונג הוריד את ראשו במכת חרב אחת. אחרי כן בא התור של הנחשים. הם היו חיות מתחמקות אבל האנשים התגברו על כולם, מלבד הנחש האיום אוריול. הלוחמים התגברו על חיות יבשה אחרות ואחר כך יצאו לים ולחמו עם הכרישים המתעופפים. ובסוף הם הגיעו לנהרות וניקו אותם מהתנינים ענקיים שחיו שם. היה זה קרב אדיר שנמשך ימים ארוכים. כל הקופים הביטו מהעצים וראו איך הנהר ביקול נצבע אדום עם דם. בבהלה הקופים ברחו להרי איסרוג ולא הטרידו יותר את בני האי.

עייפים אך מנצחים חזרו הנדיאונג ואנשיו הביתה והתקבלו כגיבורים. אך הנדיאונג לא נרגע. הוא ידע שהנחש אוריוול לא יניח להם. אוריוול, מלא רעל ושנאה, ירצה להתנקם בהנדיאונג. לכן הנדיאונג התחיל לסרוק את היערות בחיפוש אחרי אוריוול, הערום והפיקח מכל הנחשים. ואמנם אוריוול היה אויב ערמומי. פעמים רבות הוא הצליח להטעות את הנדיאונג ולברוח מהמלכודות שלו. בלי שהנדיאונג ידע זאת, אוריוול יכול היה להפוך לאישה. הוא הראה להנדיאונג את עצמו כנערה יפהפה שפיתה אותו לבוא ליער. שם היא הובילה אותו לגן מפואר ושרה לו שיר רך ועדין. אך כשהנדיאונג התקרב, הוא מצא רק את אוריוול, הלועג לו בצחוק רם. הנדיאונג לא נכנע. הוא העמיד פנים כחוזר הביתה, אך עם בוא החושך חזר ליער.

הוא עקב אחרי הנחש לכל מקום. ופעם סבלנותו השתלמה. ליד נחל ראה את אוריוול כשזה מחליף את צורתו לאישה יפה.

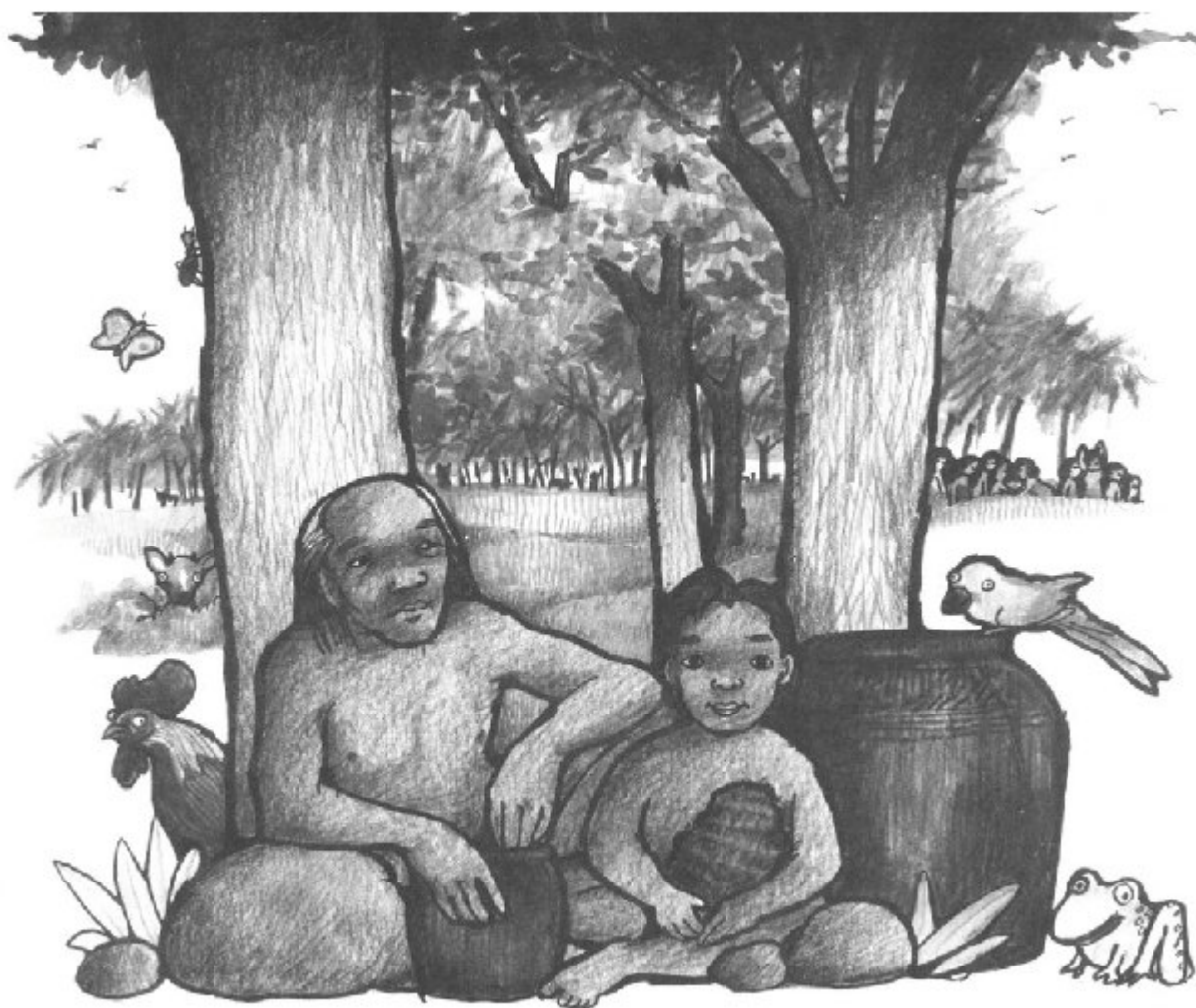
הוא תפס אותה בעורפה אך באותו רגע היא הפכה שוב לנחש. הנחש זעק ושרק וקרא לעזרה את כל כוחות הרשע של אדמה וים, הידידים שלו.

ואז בא רעש האדמה ושלושת הרי הגעש, הנטיק, איסרוג וקולסי, התפרצו באותו הרגע. לבה ובוץ נשפכו מהם. הרעש הרים אי קטן מהים ולעומתו אחת מערי האי נעלמה בים.

הים געש והנהרות פרצו מגדותיהם. בעיר באטו שקע הר שלם ואגם הופיע במקומו.

בסוף הכל נרגע. אוריוול נפצע קשה. הוא התחנן בפני הנדיאונג וביקש לחון אותו. "אזחל לתוך האדמה ולא אחזור יותר" הבטיח "אנשיך יוכלו לחיות בשלום וברוחה."

הנדיאונג נענה לתחנוניו ושחרר אותו. "אם תנסה להטריד אותנו שוב, תשלם בחייך" הזהיר אותו. אוריוול נעלם ולא חזר יותר.

אנשי האי קיבלו את חזרתו של הנדיאונג בשמחה.
נערכה חגיגה גדולה שנמשכה ימים שלמים. באו אנשים
ממקומות רחוקים כדי לראות את הגיבור.
האי איבלון היה עכשיו חופשי מהמפלצות. אנשים יכלו
לחיות ולעבוד בשלום ובבטחה. הם פיתחו סוג של אורז
מיוחד, שבמשך שנים נשא שמו של הנדיאונג, לכבוד
המנהיג הגדול.

קמו בעלי מלאכה שהמציאו מחרשות, מעדרים
ומשדדות לחקלאות, נולים לטווייה ואריגה, הגה ומפרס
להפלגה בים. הם עשו כדים וסירים מחמר, פיתחו
מכשירי מדידה ויצרו אלף-בית שנחרט באבן.
עם בוא השנים הנדיאונג נעשה נבון יותר וכדי לשרת
טוב יותר את עמו כתב חוקים, המכוונים את חייהם של
בני אדם, והמבטיחים חופש ושוויון לכל. הוא העביר את
הידע והתבונה שלו לצעירים וכך הבטיח את שלום
הארץ שלו.